



Arrest

nr. 105 310 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 12 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Uit het Eurodac-verslag van 24 december 2009 bleek dat verzoeker reeds op 16 oktober 2009 een asielaanvraag had ingediend in Polen.

Op 29 januari 2010 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Poolse autoriteiten. Deze stemden op 5 februari 2010 in met de terugname.

Op 25 april 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op diezelfde dag werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Ook tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in.

Bij arrest nr. 53 839 van 23 december 2010 heeft de Raad het beroep tegen beide voormelde beslissingen verworpen.

Op 24 augustus 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet, in.

Op 3 mei 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 29 augustus 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 december 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 augustus 2010 ontvankelijk verklaard en werd verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 13 september 2012 verleende de arts-adviseur een advies inzake de ingeroepen medische problematiek.

Op 17 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

Op 10 oktober 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Op 30 augustus 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang en stelt ter zake dat verzoeker vrijwillig uitvoering gaf aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor het bestreden bevel thans uit het rechtsverkeer is verdwenen. Tevens stipt verweerder aan dat verzoeker inmiddels een asielaanvraag in Duitsland heeft ingediend, dat Duitsland een verzoek tot terugname heeft gericht aan België en dat de Belgische autoriteiten met deze terugname hebben ingestemd op 2 april 2013.

De Raad kan verweerder bijtreden waar deze stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker uit het rechtsverkeer is verdwenen door de vrijwillige uitvoering die verzoeker heeft gegeven aan dit bevel. Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoeker, geconfronteerd met deze vaststelling, dat hij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad. *In casu* dient aldus vastgesteld te worden dat de zaak zonder voorwerp is geworden. Bijgevolg dient niet verder te worden ingegaan op de exceptie van verweerder.

Ten overvloede stelt de Raad dat als verzoeker toch naar België zou terugkeren in het geval van een terugname in het kader van zijn asielaanvraag, zulks niet tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing zou herleven. Indien verweerder op dat ogenblik van oordeel is dat verzoeker niet wettig op het grondgebied verblijft, dan zal hij een nieuw bevel moeten uitvaardigen, waartegen verzoeker dan eventueel een beroep zal kunnen instellen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU